

Katarína Kováčová

Človek

- máme byť načo hrdí?

Túto tému som dostala na hodine SJ, bolo to myslím v piatok. Veľmi som sa tešila domov, no len čo som otvorila dvere do mojej izby, zbadala som tam dve osoby. Bola som zvedavá, čo sú zač a prečo sú tu. Už na prvý pohľad boli také odlišné... Jeden mal veľmi špinavé šaty a páchol tak, že som musela otvoriť okno. Nebol upravený, ruky mal celé od krvi a z očí mu vyžarovala neuveriteľná hrôza, bála som sa ho aj niečo spýtať. Ale on začal prvý...

Jeho hlas bol škrekľavý, povýšenecký a odpudivý. Rozprával mi jeho príbeh. To, ako si namiesto raja vybral smrť, ako mu nerobilo problém zabiť brata. Pokračoval ako sa pomaly jeho potomstvo rozrástlo, ako spolu zabíjali nevinných ľudí, kradli, neuveriteľne mučili, znásilňovali, dobýjali... A prečo? Pre moc, slávu a ako mi sám povedal, nevidel a ani nevidí v tom nič zlé. No tu sa to nezastavilo, opisoval ako sa pomaly vyvíjala veda a on to veľmi rýchlo využil vo svoj prospech. Začal zdokonaľovať zbrane na zabíjanie, ničenie... čím rýchlejšie a viac zabíjaných, tým lepšie. Pri týchto slovách som videla a počula s akou neskrývanou hrdosťou to rozpráva. A ja? Vo mne vrel čím ďalej, tým väčší odpor a hnus. No, on sa nezastavil a rozprával. Keď sme dosiahli pokrok v zbraniach, nič nám nebránilo ísť a hromadne zabíjať, nemuseli sme sa ani skrývať. Robili sme to najlepšie pre násady sme mali dostatok všetkého. A tí ostatní? Sú prebytoční, pre nás nemali väčšiu cenu ako šváby. Začal hlasnejšie a sebavedomejšie hovoriť a mne sa začali tísnuť slzy do očí. Jeho ani to nezastavilo... Keď sme prenikli do tých najzáhadnejších častí sveta, chodu prírody, nič nám nebránilo vyhlásiť sa za bohov. A podmaniť si všetko násilím a diktatúrou. Nikto nám nebránil úplne poprevracať hodnoty sveta. Nič nám nebránilo namiesto chránenia, ničť. Namiesto milovania, nenávidieť... A čo dnes? Pri tejto otázke sa mi pozrel rovno do mojich vydesených očí, plných odporu. Dnes sa nám darí ešte lepšie. Pod rúškom úplnej slobody dokážeme ostatných tak ovládnuť ako nikdy predtým... Chcel ešte pokračovať, ale mama ma zavolala jesť. Vďaka Bohu! Nič som nemohla zjesť. Stále som mala pred sebou tie otrasné slová, ktoré bohužiaľ, sa stali a stávajú ešte otrasnejšími faktami. Po obedu som išla znova do izby. Hneď ako som vošla začal hovoriť ten druhý...

Jeho výzor bol vznešený, šaty krásne, ruky čisté a z očí mu vyžarovala neuveriteľná láska a pokoj. Ja som ten, ktorý aj napriek prítomnosti smrti, za každú cenu a do poslednej chvíle chránil život. Ja som ten, ktorý sa snažil zmieriť bratov. Jeho hlas bol veľmi nežný. Keď nás bolo viacej, spolu sme riskovali životy, spolu sme trpeli a spolu bojovali za pravdu. Jeho hlas bol čím ďalej, tým tichší a jemnejší. Častokrát sme boli úplne samy. Spoločnosťou odsúdení. Vývoj, vedy a techniky sme sa snažili použiť pre dobro ľudstva. Chránili a pomáhali sme slabším a chudobnejším. Zo svojho sme rozdávali. Veľakrát sme my samy už nič nemali... Jeho rozprávanie mi vlievalo do srdca akýsi zvláštny pocit spriaznenosti... Neváhali sme obetovať vlastný život za druhých. Netúžili sme vládnúť, ale prišli sme slúžiť. Netúžime ničť, ale chrániť. A netúžime nenávidieť, ale milovať. A Láskou, nie násilím a zabíjaním si podmaniť svet. Kde nebudú nadľudia, ale všetci budú rovní. Pre toto sme veľa trpeli a mnohí aj zomreli, ale náš odkaz bude vždy nádejou a svetlom pre druhých... Po týchto slovách sa mi pozrel rovno do očí a ja som cítila hlboký pokoj a naplnenosť. Chcela som sa veľa vecí spýtať, ale v tej chvíli ma napadla len jedna otázka: "Aké sú vaše mená?" Túžila som poznať to strašné meno prvého a ešte viac som chcela vedieť vznešené meno druhého. Znovu obidvaja naraz povedali: „ Moje meno je ČLOVEK. „ A zmizli...

Ostala som úplne zarazená, až otrasená. Toľko protikladov a paradoxov nesie to isté meno. A to meno mám aj ja. Som na to hrdá alebo nie? Prvý človek vo mne vyvoláva odpor, zúfalstvo, beznádej, brutalitu. Z toho človeka sa stalo tragické zviera, ktoré ani nevie, prečo žije. Naňho nie som hrdá, ba sa až hanbím a pociťujem nesmiernu bolesť, že nesie to isté meno ako ja. A ten druhý? Druhý človek dokáže dať životu hlbší zmysel, s ním vždy prichádza aj nádej. Na tohto človeka som hrdá a chcem byť jeho súčasťou...

„Pretože, čo je človek? Človek je bytosť, ktorá vždy rozhoduje, čím je. Je bytosť, ktorá vynašla plynové komory, zároveň je však bytosť, ktorá do tých plynových komôr išla vzpriamene s modlitbou na perách.“

(V.E.Frank)

Žehná Vás Váš duchovný otec
Ján Záhradník, farár

Svätý Augustín Zhao Rong
Čínsky mučeník

*Na vlastné uši
sme vypočuli, Pane,
čo rozprávali naši otcovia
o skutku, ktorý za dávnych dní
si vykonal:*

*že vlastnou rukou
pohanov si vyhnal,
vyhnal si pohanov,
prichýlil našich otcov,
zničil si národy,
však našich otcov ušetril.*

*Lebo nie s mečom
vošli do krajiny
a nebrali ju rukou smrtiacou.
No Tvoje rameno
a Tvoja ruka
podala im ju, že si ich mal rád.*

*Ty si to, Král môj, Bože môj,
Ty Jákobove víťazstvá
si vyhral!
My Tvojím menom
sme našich nepriateľov
porážali a zašliapali ich.*

*Vo Svojom luku
nemám spoľahnutie,
vo svojom meči
nemám záchranu.
Ty si nás chránil
od našich protivníkov,
Ty si našich nepriateľov
zahabil!
My sme sa Tebou chválili
a Tvojím menom, Bože,
každý čas.*

Druhá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Medzi vlkmi

Znalci futbalu vedia, čo to znamená, keď sa o nejakom športovom mužstve povie, že bude hrať zápas v „jame levovej“. Myslí sa tým napríklad na vypredaný štadión, hlučnú atmosféru, alebo na

takú silu domáceho mužstva, že je len malá šanca na úspech. Podobne ako má človek malú šancu poraziť leva. Ak sa to podarí, pokladá sa to za zázrak. Ježiš sedemdesiatim dvom učeníkom povedal: „Hľa, posielam vás ako baránkov medzi vlkov.“ Je to podobný obraz ako o jame levovej. Naznačuje, že učeníci to budú mať veľmi ťažké.

Mohli by sme povedať, že od Ježiša bolo nezodpovedné vyžadovať od učeníkov také riziko. Mohol to však povedať preto, lebo on sám takéto riziko prežil. Žil medzi ľuďmi ako slabý a bezbranný človek. Potom ho ukrižovali. Zdalo sa, že prehral. A predsa zvíťazil. Nie silou, ale vlastnou krvou a láskou.

Ježiš učeníkom predpovedá víťazstvá aj prehry. Z víťazstiev sa nemajú veľmi tešiť a nad prehrami nemajú veľmi smútiť. Predovšetkým však nikdy nesmú ani voči najväčším nepriateľom použiť fyzickú silu. Ani vtedy, keby ich to stálo vlastný život, lebo to neurobil ani on, keď ho ukrižovali. To nech nechajú na Pána Boha. Najväčším dôvodom ich radosti nemá byť skutočnosť, že niečo dokážu a budú mať úspechy, ale pre koho robia a čo im to napokon prinesie. Zisk je nepredstaviteľný. Ježiš to vyjadril slovami: „Radujte sa z toho, že vaše mená sú zapísané v nebi.“

Morálni a zodpovední ľudia vytvorili v súčasnosti akýsi „katalóg vlkov“, proti ktorým musíme bojovať. Za najväčších „vlkov“ pokladáme televíziu, peniaze, túžbu po moci a bohatstve a nemorálnosť vo všetkých formách. Žiaľ, to, čo jedni nazývajú vlkmi, ľahostajní kresťania a neveriaci nazývajú slobodou. A tak je vo svete malá hŕstka, ktorá proti týmto „vlkom“ zatiaľ bezúspešne bojuje, iná hŕstka vyhlasuje, že to nemá význam, lebo na nich nikto nemá, a väčšina je spokojná s daným stavom. A aj samotní „vlci“ sa nám smejú, lebo sa cítia neporaziteľní.

V boji proti „vlkom“ sú rozhodujúce dve sféry vplyvu. Prvou sférou je náš príkladný život v kruhu svojej rodiny, susedov a farnosti. Druhou sférou sú naše postoje v práci a spoločenskom živote. Preto Cirkev dnes v mene Ježiša posielala kresťanov, aby svedčili ako robotníci a robotníčky. Ako študenti a vojaci. Ako lekári, učitelia, právnici, politici, vedci, umelci a podnikatelia. Dnešný svet potrebuje mnohostranné svedectvá vo všetkých inštitúciách, aby tam prostredníctvom nich pôsobil Boh.

Marian Šuráb

Myšlienky

- Pokora, ak je skutočná, je prinajmenšom práve tak znakom vnútornej sily ako odvaha. (V.E.Frankl)

- „Nikto nie je schopný vysvetľovať nebeské tajomstvá, ak nemá účasť na Duchu Svätom.“ (Hypolit Rímsky)

Želám ti oddych

Oddych a uvoľnenie nie sú žiadne dodatočné bombóny pre tých, ktorí sa sužujú. Oddych a uvoľnenie sú dôležité ľudské potreby, bez ktorých nikto dlho nevydrží.

Bez oddychu a uvoľnenia, bez dovolenky a prázdnin, bez šance „nechať vydýchať a nadýchať dušu“, nevydrží žiaden človek. Nie v čase plnom stresu, akým je ten náš.

Želám ti oddych, čas na zastavenie sa, premýšľanie, ale i veselosť a radostnú zábavu.

Želám ti oddych, pretože bez uvoľnenia sa roztrhne aj najsilnejšia struna na nástroji. Bez vnútorného pokoja a sústredenia *nemôže* vyrásť nič nové,

Želám ti oddych a veľa ticha, načúvajúceho ticha, ktoré na teba dobre pôsobí a ktoré sa stretáva s Božím tichom.

„Všimnite si, že príroda, stromy, rastliny a kvety rastú v tichu.“

„*Aj my potrebujeme ticho, aby sme sa mohli dotknúť duší.*“

Matka Terézia z Kalkaty

Ludwig Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia - (C)

8.VII. pondelok

18.00 na úmysel

9.VII. utorok

18.00 Za Ľ Jozefa Hrdloviča

10.VII. streda

18.00 na úmysel

11.VII. štvrtok

18.00 na úmysel

12.VII. piatok

18.00 Za Ľ Imricha a Veroniku Hajkových, deti a zaťov

13.VII. sobota

08.00 Za Ľ Evu Sabovú – 1.výročie

Upratovanie kostola č.d. 28-51

14.VII. 15. nedeľa v cezročnom období

08.00 Za Ľ Ludovíta a Bertu Plevčíkových, rodičov a dcéru
Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

8.VII. pondelok

sv. Akvila a Priska, manželka

9.VII. utorok

sv. Augustín Zha Rong, kňaz a spol., mučeníci

10.VII. streda

sv. Veronika Giuliani, opátka

11.VII. štvrtok

sv. Benedikt, opát, patrón Európy-sviatok

12.VII. piatok

sv. Ján Gualbert, opát

13.VII. sobota

sv. Henrich

Svätý Gregor Nyssenský

Rozhodnúť sa narodiť

Ako ľudia trpíme pre dobu, skazenosť, neistotu, zradu, vnútorný nepokoj a rozmarnosť iných ľudí, Veci sa menia, často k horšiemu, a táto zmena poznačuje postupné umieranie. Rodíme sa do života plného úzkostí. Čo keby sme si však mohli vybrať iné narodenie - to, ktoré je pravdivé, nemenné a nesmrteľné ako sám Boh?

Všetko, čo sa rodí, je predmetom pudu tých, čo plodia. Len duchovné zrodenie závisí od moci človeka, ktorý sa rodí.

Keď vidíme, že máme slobodnú voľbu, bolo by dobré, aby tí, čo sa chcú narodiť, zistili, aký otec by bol pre nich najlepší a aká by mala byť ich prirodzenosť.

Je v moci takýchto detí vybrať si svojich rodičov. Keďže existujú dva druhy existencie, stvorená a nestvorená, a keďže nestvorený svet ostáva nemenný a nepohnutý, pričom stvorený podlieha zmene a premene, či potomstvo chce byť? Toho, čo sa vždy mení, alebo toho, ktorého prirodzenosť je nemenná, stála, pevná a nezmeniteľne dobrá?

Evanjelium nám dáva tri osoby a mená, skrze ktoré sa uskutočňuje narodenie veriacich. Ten, koho zrodila Trojica, je rovnako zrodený Otcom i Synom i Duchom Svätým. Evanjelium hovorí: „To, čo sa narodilo z Ducha, je duch“ (Jn 3, 6), a ako hovorí Pavol, rodí sa „v Kristovi“ a Otec je „otec všetkých“ (Rim4, 11).

Nech je teda myseľ jasná, keď sa rozhoduje. Kiež sa nestane dieťaťom vtrkavej prirodzenosti, keď môže urobiť základom svojho života stálu a nemennú prirodzenosť. Tí, čo vyznávajú, že Najsvätejšia Trojica je nestvorená, vstupujú do stáleho, nemenného života. Tí, čo sa rodia, musia mať vzťah k tým, čo ich plodia.

Čo je teda väčšou výhodou: vstúpiť do nemenného života alebo sa nechať pohadzovať na vlnách života v neistote a zmene?

Myšlienky k modlitbe

Len duchovné zrodenie - zrodenie krstom -závisí od moci človeka, ktorý sa rodí.

Ten, koho zrodila Trojica, je rovnako zrodený Otcom i Synom i Duchom Svätým. Čo je väčšou výhodou: vstúpiť do nemenného života alebo sa nechať pohadzovať na vlnách života v neistote a zmene?

Zapamätajte si

Len v duchovnom živote si deti môžu vybrať svojich rodičov.

Námety na konanie

Nájdite si niekolkokrát za deň krátku chvíľu, aby ste v tichosti vyzvali Boha: „Otec!“

Dajte si diskrétnu pripomienku na svoj stôl, na svoj telefón, na svoj počítač - tam, kde ju budete často vidieť.

Scott Hahn a Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Aj vy ste teraz smutní, ale vás znova uvidím

(Jn 16, 20 - 23a)

Nič neprichádza a nič neodchádza tak, aby nebolo spojené s bôľom a so smútkom. Rodíme sa v bolesti inej osoby a odchádzame v našom vlastnom bôli.

Ježiš hovorí pred blížiacou sa smrťou učeníkom o smútku, o bôli, ktorý sa im vkradne do duše. Ale potešuje ich, že smútok a bolesť sa menia na radosť.

Prislúbenie, že odlúčenie bude trvať iba „krátky čas“, je pre všetkých veľkou útechou nádeje. „Krátky“ čas, ktorému učeníci nerozumejú, pre Krista znamená, že kríž je už veľmi blízko a tento kríž, smrť, prinesie odlúčenie, ale zmŕtvychvstanie prinesie radosť.

Znovuvidenie vzkrieseného Pána, radosť a istota sú pre všetkých poznávacím znamením, že každý môže byť spasený. Na základe práve tejto istoty viery, že vzkriesený Kristus je už teraz tu prítomný, môžu všetci učeníci obstať v čase jeho telesnej neprítomnosti a kráčať po svojej ceste plní dôvery a radosti.

Prislúbený Duch ich zavedie do plnej slobody a celej pravdy. Skrze tohto jeho Ducha budú vydávať svedectvo vždy nepohodlné, prekvapujúce, vždy nové a nové, v zásade nikdy neuzatvoriteľné. Poznajú celú pravdu skrytú vo fakte.

Smútok, o ktorom hovorí Kristus, vyvoláva bázeň, strach, bôľ, neistotu, je to prichádzanie k poznaniu tajomstva. Tajomstva šťastia mučeníkov.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Výška

Život má okrem iného aj pravidlá. To platí v cestnej premávke, vo vedeckom výskume i v športe.

Ak sa futbalová lopta dostane za ofsajdovú čiaru, je takpovediac mimo hry a rozhodca odpíska prerušenie zápasu. Ako vysoko môže lopta vyletieť, to nikde v pravidlách určené nie je, pretože sa celkom rozumne predpokladá, že ani najlepší hráč ju nepoše až do neba.

Inými slovami...

Futbalové ihrisko je svojimi pravidlami obmedzené iba v horizontálnych rozmeroch. 'Do výšky nie', V pravidlách života mnohých ľudí je to práve naopak,

Max Kašparů „Inými slovami“

Príbeh na uzdravenie duše

STUĽŇA BRATSTVA

Na križovatke, ktorú pretínajú dve veľké cesty, stála opustená stará studňa a v nej visel poškodený povraz. Pri studni sedel starec, ktorý vyzeral veľmi smutne. Z diaľky bežal k polorozpadnutej studni rozhorúčený mladík. S očami plnými otázok sa unavene posadil vedľa starca a povedal:

„Po celom svete hľadám bratstvo, no nikde som ho nenašiel.“

Starec so smutnou tvárou a vyhasnutým pohľadom odpovedal:

„Bratstvo? Je ukryté na dne studne.“

So šibalským úsmevom sa zodvihol a víťazným krokom sa ďalej uberal cestou života.

Mladík sa naklonil do hlbokkej, vlhkej a čiernej priepasti. Vhodil do nej kamienok... no nezačul šplechnutie vody.

Potom do nej nahlas zavolať: „Bratstvo!“ Studňa však ozvenu nevrátila. A tak uchopil povraz a začal ho vyťahovať hore... azda je bratstvo pripevnené k povrazu na dne hlbokkej priepasti. Išiel okolo čistič topánok, odložil debnu na okraj cesty a zavolať na mladíka:

„Priateľu, potrebuješ pomoc?“ A začal ťahať za povraz. O chvíľu sa priblížil sedliak, naplň si do dlaní, chytil povraz a začal ťahať. Potom okolo prechádzal prezident, chvíľu muža pozoroval, stiahol si rukavice a tiež sa pridal. Zapojil sa aj turista zo vzdialenej krajiny...

Všetci ťahali za povraz. No jeden rýchlo, druhý pomaly, ďalší v rytme, iný mimo rytmu. Bolo potrebné spojiť sily a rytmus zladit'.

Noc už padala na krajinu, keď sa im s prvou hviezdou podarilo zjednotiť v úsilí.

„Už niečo vidím,“ zvolal mladík. „Všetci naraz! Ešte raz! Uf! Uf! Ešte raz zatiahnuť!“

Na okraji studne ožiarenej hviezdami sa na konci povrazu objavilo staré zhrdzavené vedro plné kamenia a bahna...

„To je všetko?“ vykričali súčasne mladík, čistič topánok, prezident aj turista...

Naraz pred sebou zbadali starca s úsmevom na perách.

„Neklamal som vám. Bratstvo je pripevnené na konci povrazu. No na opačnom konci, ako ste si mysleli.“

- **Možno tiež občas dúfam, že sa o dobré vzťahy postarajú tí druhí...**

- **Možno druhých ľudí pozývam ku spolupráci len preto, aby som dosiahol to, čo chcem ja, no sám na to nestačím...**

- **Navzájom sa zladit' je niekedy tajomstvom úspechu...**

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

A stali sa natrvalo príslovím.

I farizej, i mýtnik sú ľudia veriaci. Farizej je ním seabedome i pred Bohom. Mýtnik s neistotou v duši nevie, či sa smie nazvať veriacim. Obaja idú do chrámu, no každý s iným úmyslom. Pre farizeja je návšteva kostola slávnostným zvykom - je to gesto, ktorým utvrdzuje sám seba vo svojej veľkosti. Pre mýtnika je návšteva chrámu odvážnym podujatím - prišiel pokorne a s bázňou pred Boha. Farizej ďakuje - ale nie za to, čo dostal od Boha, lež za to, čo on dal Bohu. Mýtnik len prosí. A prosí o to, čo Boh dáva najradšej - odpustenie a milosť.

Čo si títo dvaja odnášali z chrámu? Mýtnik odchádzal pokornejší, ale s tichou radosťou a s novým šťastím v srdci, pretože šiel s novou dôverou do života. Farizej odchádzal veľký vo svojich vlastných očiach, bez pohnutia svedomia, vzdialený od Boha i od ľudí, zaľúbený do seba samého. Oстал naďalej slepý.

V čom spočíval farizejov hriech? Zabudol, že pred Bohom sme všetci malí. Zabudol, že všetko, čo máme, sme dostali - aj svoj život. Zabudol, že pred Bohom nemôžeme vystupovať ako blahosklonní milionári, ktorí pohodia Bohu veľkodušne mincu. Zabudol, že Božiu priazeň si nemožno kúpiť nahrabaným bohatstvom. Boh nečaká na suché splnenie nedeľnej povinnosti, ak mu pritom nedáme aj kúsok duše a ak po svätej omši neodchádzame s oživeným záujmom o ľudí. Boh nechce, aby sme si splnili len povinnosť, bez vnútornej účasti, bez duše a bez lásky. Nechce, aby sme niečo robili len zo slušnosti a z konvencie, len preto, že v našom prostredí sa to robí. Chce, aby sme dobré veci robili z presvedčenia, z vnútornej potreby a z celého srdca.

Farizej nebol schopný takejto oddanosti. Prilíš bol zahľadený do seba. Preto sa porovnával s inými, cítil sa lepší a tak sa klamal. V evanjeliu stojí: „Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“ Farizej nepozeral na tento veľký vzor. Prirovnával sa k mýtnikovi a v porovnaní s ním sa cítil vo vlastných očiach veľký. Vo všetkom bol pokrivený. Bol nepravdivý a neúprimný.

Mýtnik stál ticho v úzadí chrámu, vnútorne prežíval svoju biedu a nedostatky a z duše ľutoval svoje previnenia. Bol otvorený voči Bohu a jeho vôli. Jeho ľútosť nebola len vecou citu, lež vecou duše a srdca. Poznal do hĺbky svoje nedostatky a naozaj chcel urobiť všetko, aby mohol znova celkom patriť Bohu - v modlitbe, v práci i v odpočinku. Preto prosil:

„Bože!“ A odišiel ospravedlnený.

Je ľahké, alebo ťažké žiť v Božej priazni a dosiahnuť spásu? To závisí od každého z nás. V každom prípade je to možné. „Boh tak miloval svet...“ Len sa treba obrátiť k Bohu, zmeniť zmýšľanie, počúvať Boží hlas a neodmietat' Božie volanie. Ostať na ceste spásy vytrvalý. Mýtnik vytrvalo chodil do kostola a prosil. Toto je potrebné - znova a znova prosit', ísť do kostola, nezanechať modlitbu. A človek potom môže žiť v ustavičnom očakávaní a v nádeji.

Prípad farizeja nás však varuje, aby sme namiesto Boha neverili sebe. Aby sme nepremenili živú vieru v čosi mŕtve a skamenené. Viera, ak má zostať živá, musí sa obnovovať, ako sa obnovuje všetko živé. Čo s vierou, ktorá sa premenila na mechanizmus, ktorý nič nečaká, iba opakuje formuly? Máte azda pochybnosti o stave svojej viery? Nebojte sa - to je čerstvý vietor do stojatých vôd!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Rok nad evanjeliom

Farizej a mýtnik

Malé podobenstvo, a predsa ostré a plné významu. Obe postavy máme jasne pred očami. Niekoľko slov - a predsa aká hutná charakteristika! Farizej a mýtnik... Stali sa typmi.